

Igo Gruden:

Pri meni si.

Pri meni si, — zakaj še mislim nate?
Kot zlat oblak si mojih srečnih dni:
kam grejo v solncu daljne mu poti,
kam v solncu nad menoj smeri vse zlate?

Pri meni si, — kaj še o tebi sanjam?
Kot vonj si rož opojnih iz daljav,
ki meni le dehtijo v tih pozdrav:
ker ljubim te, samó o tebi sanjam.

Pri meni si, — o, kam za tabo gledam?
Ker si oblak, ki je iz mene vstal
in samo cvet, ki je od mene pal,
da si pri meni, komaj se zavedam.

Stano Kosovel:

Kadar vstanemo ...

Kadar kriknemo, kadar vstanemo,
kadar iz robstva jeklenega planemo,
kadar spet ustnice sinje zardijo, napete vzdrhté —
gorjé, gorjé! ...

Kadar žené gladujoče zajokajo,
kadar otroci prezebli zastokajo
in bolečine do smrti razpasejo se, zaskelé, —
gorjé, gorjé! ...

Kadar dorasli zanamci spoznajo
našo usodo in bruhnejo v vstajo,
kadar pesti zavihté se, in v prsih strasti zaplamté —
gorjé, gorjé! ...